

Brunch

Han vågnede og tænkte: I dag vil jeg starte forfra! I dag vil jeg være glad. Jeg vil sige tak for mad, jeg vil tage tallerknerne af bordet, jeg vil fortælle mor, at hun er den bedste mor i verden. Alt er godt, alt *bliver* godt!

Han gik ud på badeværelset, hvor mor var ved at tage øreringe på. Det var lørdag, de havde fri.

- Skal vi køre en tur på havnen i eftermiddag? spurgte hun.

- Det kan vi godt, sagde han og smilede, selvom noget i maven gjorde ondt.

- Så køber vi en is og ser hvad der sker, sagde mor.

Han nikkede og tog strømper på. Han vidste godt, at der ikke ville ske så meget. Huset var stille, lidt som en kirke, selvom ingen var døde. Det var, som om hoveddøren var blevet smækket, at han selv lige var gået. Som om han ikke rigtig var der. Som om hans krop var ovre i det gamle hus, som om han stadigvæk boede der.

Men nu *ville* han ikke være ked af det mere. Nu *ville* han ikke græde mere. Han ville ikke tænke mere på, hvilken dag mor og far holdt op med at elske hinanden. Han ville ikke tænke på den aften, de stod tavst i indkørslen og stirrede på hinanden i mange minutter, mens bilmotoren kørte og bagsmækken stod åben. Han ville ikke tænke på mors tårevædede skrift på flyttekasserne. Han ville ikke tænke på den tomme plet på deres fingre fra der, hvor deres ringe havde siddet. Han ville ikke tænke på den dyre flaske rødvin, den der stod "Til vores bryllupsdag" på, som far havde åbnet foran mor og lydløst hældt i håndvasken, som om han lukkede blod ud af armen. Han ville ikke tænke på, at mors mascara var flydt ud under øjnene, når han kom fra skole. Det skulle blive godt nu. Det blev godt nu! Han lukkede øjnene, knyttede hænderne og lovede sig selv det: Jeg vil gøre det bedre!

Ude i køkkenet havde mor tændt radioen og sat kaffe over. Hun stod med ryggen til. Solen skinnede ind gennem hækken i deres nye rækkehus, og i radioen talte en mand om spisesteder, der fik stjerner. Pludselig slog det ham! Restauranten! De cyklede forbi den, den første dag efter de var flyttet ind. Den hed "Lotus" og der var små, runde borde med ternede duge på fortovet. Der var rødstrigede parasoller, og hyggelige kunstige flammer i et glasrør, og der havde siddet to kvinder og drukket hvidvin. Mor havde sagt, at *der* ville hun gerne spise engang, hvis de igen fik råd. Hun havde smilet og sagt, at "Lotus" godt nok var noget *lidt* andet end McDonalds.

Jeppe trak vejret hurtigere. Han gik ind på sit værelse og fandt læderpungen fra Italien frem. Talte hvor meget han havde. Trehundredeogtreogfirs og to euro. Mon ikke det var nok til en gang rigtig lækker brunch på "Lotus?" Han lukkede forsigtigt døren ind til sit værelse og tændte for Ipad'en. Det snurrede i fingrene. Han googlede nummeret og ringede op:

- Goddag, du taler med Jeppe Riis. Jeg vil godt høre, hvor meget I tar for en brunch for to? Vi er en voksen på treogfyrre og så en på tretten.

- Det koster hundredeniogfyrre pr. person for alle over tolv år, og det er indtil kl. 13, sagde en mand.

- Er det så sådan en lækker brunch med kaffe og det? spurgte Jeppe.

- Nej, kaffen kommer derudover, men ellers ja, svarede manden.

Jeppe blev svulmende stor i brystet.

- Så vil jeg godt bestille to brunch til at spise ude på fortovet om en halv time! sagde han.

Han lagde på og gik ud i køkkenet. Mor stod med ryggen til og skar franskbrød.

- Mor, jeg tror lige, du skal lade være med det der, sagde han hemmelighedsfuldt.

- Hvad mener du? sagde hun.

- Jeg tror bare lige, du skal lægge det der fra dig og komme med mig. Vi *skal* noget!

Hun så forundret på ham. Han tog hende i hånden og trak hende ud i gangen.

- Kom, momse, sagde han.

Hun skiftevis smilede og rynkede panden, mens de cyklede ud ad villavejen. Han boblede og bruste, men han sagde ikke noget. Heller ikke da de drejede ind på gaden med restauranten. De cyklede lige forbi den og fortsatte som om ingenting. Så bremsede han pludselig hårdt og vendte sig om mod hende og sagde:

- Hov! Vi er vist kørt for langt.

Han kunne se, at hun havde gættet det. Hun rystede på hovedet, så lidt forvirret ud, skulle lige til at sige noget. Et uroligt smil bredte sig fra hendes mund.

- Vi skal have brunch, mor, jublede han. - Og det er mig, der gir! Og nej, mor, det er ikke for dyrt!

- Men, Jeppe..., hviskede hun.

- Ikke noget men, mor. Jeg HAR råd!

Hun så på ham, så han blev helt svimmel. Han havde lyst til at le højt. Så glad havde hun ikke set ud længe. De vendte cyklerne og fik plads ved et bord på fortovet foran en af de flotte, kunstige fakler. Han bestilte "to bruncher med det hele" og selvfølgelig kaffe til hende. Hver gang, hun skulle til at indvende noget, sagde han bare "a" og lagde fingrene på hendes læber:

- A a, mor! Du tier stille!

De fik hjemmebagt brød og marmelade og pølser og scrambled eggs og honning og det smagte vidunderligt. Han fik hendes Nutella, og hun fik hans ost.

- Det er godt nok ikke McDonalds det her, vel mor? sagde han.

Hun smilede og rystede på hovedet, hun kunne vist slet ikke spise al den gode mad.

- Mor, sagde han. - Jeg *er* faktisk glad for mit nye værelse, og du må undskylde, hvis jeg har været sur. Jeg synes bare, at vi skal til at ha det godt. Og *du* skal ha det godt!

- Du er den dejligste dreng i verden, sagde mor. - Ved du godt det?

Hun tog hans hånd, hendes øjne var blanke.

- Jeg kan bare ikke bære, at du bruger alle dine penge på det her, sagde hun.

- Tjaa, det bliver du så nødt til! sagde han. – Der er ting, man bare må finde sig i!

Han kunne næsten ikke sidde stille. Kroppen ville mere. Den ville danse og springe op på taget og hoppe hen ad fortovet. Hvorfor havde han ikke tænkt på det før? Hvor nemt det var at være glad, hvor godt det hele kunne blive.

Så bippede mobiltelefonen i lommen. En lillebitte anelse fór som en hurtig skygge ned i kroppen. Som om der var noget, han helt havde glemt. Eller gjort. Eller skulle have gjort. Han stivnede. Pludselig lignede de halvtomme brunchtallerkner landskaber af indvolde, og en Nutellamad med hans tandsæt grinede hånligt som et gebis. Om lidt var hans pung tom, om lidt havde han ikke flere penge. Vinden trak koldt hen over dugen, og en serviet fløj op fra en klat smør ud over bordkanten. Den kunstige fakkellugtede stærkt og skærende af petroleum. Han tog langsomt telefonen op af lommen og kiggede på den. Beskeden var fra far. Øjeblikket skyllede ham omkuld, ligesom indefra. På skærmen stod:

”Jeg savner dig SÅ meget. Kh far.”

Der stod ikke andet. Men i det øjeblik vidste Jeppe, at han lige havde gjort noget frygteligt, noget utilgiveligt, og det eneste, han kunne høre i hele verden var en stemme, der blev ved med at hviske:

Hvor er du led, hvor er du led, hvor er du led.